

Въ това време предъ вратата на учителската стая се образуваше жива обсерватория: единъ ученикъ бѣше стжпилъ на рамѣната на другъ и презъ една рѣзка на горния край на вратата гледаше какво става въ стаята.

— Пиш! — извика наблюдателятъ, като скокна на земята.

Една минута подиръ това вратата се отвори и учителятъ излѣзе съ единъ свитѣкъ ржкописъ въ ржка. Лицето му бѣше навжсено и строго.

— Урокътъ по-късно ще бжде, — каза той сухо, — стойте тука да преговаряте, доде се завърна.

Като каза тия думи, учителятъ слѣзна бързишката изъ дворскитѣ стълби и излѣзе изъ вратата.

Приятно недоумение развълнува всинца ни: дигна се весель шумъ и глѣчка.

Дойде при насъ Лилко, училищниятъ слуга.

— Кжде отиде учителятъ, бе? — запитаме Лилка, като бѣхме увѣрени, че той, като вжтрешенъ човѣкъ, ще ни даде ключа на загадката.

— Не знайте ли? — каза Лилко, — хаджи Енчо хвърлилъ петалата! Сега ще го копятъ... Учителятъ ще казва слово... Той слово писва до сега... да го вземе дяволътъ, пустиятъ хаджи, пукна отъ ядъ, че го не направиха пакъ епитропъ, — продължаваше да бѣбри злостно и безсърдечно Лилко, когото хаджията често бѣше гълчалъ.

Въ първия мигъ всички останахме потрещени, гаче нѣкой ни стисна съ клещи сърдцето... Но това бѣше само единъ мигъ... Подиръ малко дворътъ екна отъ лудешки викове, гонения и борби.